

Tysklands støtte til Israel: Omskrivning af ansvar for Holocaust

Tysklands politik om ubetinget støtte til Israel, kaldet *Staatsräson*, retfærdiggøres ofte med skyld over Holocaust. Denne fortælling præsenterer alliance med Israel som en soning for folkedrabet på seks millioner jøder. Denne essay argumenterer dog for, at Tysklands motiver er selviske, med mål om at omskrive sin historie ved at flytte skylden for Holocaust over på palæstinenserne, især gennem forvrængede påstande om Haj Amin al-Husseini. Ved at udnytte de døde tavshed og bringe levende dissens til tavshed afleder Tyskland skyld, samtidig med at det styrker sit image.

Staatsräson og fortællingen om Holocaust-skyld

Tysklands efterkrigs soning omfatter erstatninger og støtte til Israel, præsenteret som en moralsk pligt. Forbundskansler Merkel kaldte i 2008 Israels sikkerhed for en del af Tysklands *Staatsräson*, en holdning gentaget af Olaf Scholz. I 2024 sagde Scholz, at han ikke ville arrestere de israelske ledere Netanyahu eller Gallant, trods ICC-arrestordrer for krigsforbrydelser i Gaza, hvis de besøgte Tyskland. Tyskland slår også hårdt ned på protester mod folkedrab, som de betegner som antisemitiske. Dette tyder på motiver ud over skyld, herunder omskrivning af historie ved at implicere palæstinenserne.

Holocaust-fortællingen bruges til at retfærdiggøre denne politik, men Tysklands tavshed om forvrængninger – som overdrevne påstande om al-Husseini – antyder en strategi om at flytte skylden. Døde personer kan ikke protestere, hvilket gør dem til ideelle sydebukke for en nation, der søger at minimere sin skyld.

Forvrængning af historie: Skyld på Haj Amin al-Husseini

Haj Amin al-Husseini, stormufti af Jerusalem (1921–1937), samarbejdede med nazisterne fra 1941, hvor han producerede propaganda og rekrutterede til Waffen-SS. Forskere som Jeffrey Herf (2016), David Motadel (2014) og Ofer Aderet (2015) bekræfter, at han ikke havde nogen rolle i beslutningstagningen om Holocaust. Folkedrabet begyndte i 1941, før hans møde med Hitler i november 1941, drevet af nazistisk ideologi fra *Mein Kampf* (1925) og udført af Himmler, Heydrich og Eichmann.

Alligevel fortsætter påstande, der overdriver al-Husseinis rolle. I 2015 foreslog Netanyahu fejlagtigt, at al-Husseini inspirerede Hitlers folkedrab, en påstand, der blev afvist af Yad Vashem. Tysklands manglende modsigelse af sådanne forvrængninger muliggør en fortælling, der forbinder palæstinenserne med nazistiske forbrydelser. Da al-Husseini døde i 1974, kan han ikke tilbagegive disse anklager, hvilket gør det muligt for Tyskland at aflede sin skyld subtilt.

Selviske motiver bag Tysklands politik

Tysklands støtte til Israel tjener flere selviske mål:

1. **Globalt image:** At alliere sig med Israel fremstiller Tyskland som reformeret, hvilket overskygger dets rolle som gerningsmand til Holocaust.
2. **Afledning af skyld:** At tolerere myter om al-Husseini flytter fokus fra Tysklands ansvar, som involverede 200.000–500.000 gerningsmænd (USHMM).
3. **Indenlandsk kontrol:** Forbud mod propalæstinensiske protester (2023–2024) undertrykker debat og forstærker *Staatsräson* som uangribelig.
4. **Geopolitik:** Støtte til Israel stemmer overens med amerikanske interesser og sikrer økonomiske og militære bånd.

Disse motiver viser, at Tysklands politik handler mindre om soning og mere om at skabe en fortælling, der minimerer dets historiske skyld.

Tavshed over for de døde og de levende

At beskyldte al-Husseini udnytter hans død – han kan ikke protestere mod usandheder. Samtidig bringer Tyskland levende stemmer til tavshed ved at slå ned på protester mod folkedrab, som de betegner som antisemitiske. Dette sidestiller kritik af Israel med benægtelse af Holocaust og kvæler debatten om Gaza, hvor over 40.000 er døde siden 2023 (FN). Palæstinensiske samfund i Tyskland står over for overvågning og restriktioner, hvilket yderligere marginaliserer dem. Denne dobbelte tavshed forstærker en fortælling, der kaster palæstinenserne som skyldige og retfærdiggør Tysklands politik.

Sandt ansvar: At konfrontere fortiden

Tysklands Holocaust-skyld kræver ærlig opgør, ikke syndebukke. Folkedrabet var en tysk forbrydelse, som fastslået af Nürnbergprocesserne. For at sone bør Tyskland: - Afkræfte myter om al-Husseini for at forhindre palæstinensisk syndebukke. - Tillade debat om Israels handlinger uden at sidestille det med antisemitisme. - Kritisk vurdere støtte til ledere anklaget for krigsforbrydelser.

Hvis dette ikke sker, fremstår Tysklands *Staatsräson* som et værktøj til at tjene dets interesser, ikke en moralsk pligt.

Konklusion

Tysklands støtte til Israel, retfærdiggjort af Holocaust-skyld, er en selvisk strategi til at omskrive historien. Ved at tolerere forvrængninger om al-Husseini og bringe dissens til tavshed flytter Tyskland skylden til palæstinenserne, udnytter de dødes tavshed og marginaliserer de levende. Dette afleder dets eneansvar for Holocaust og tjener rehabilitering, indenlandsk kontrol og geopolitiske mål. Ægte soning kræver afvisning af revisionisme og forstærkning af marginaliserede stemmer, ikke fortsættelse af en fortælling, der tilslører Tysklands skyld på bekostning af historisk retfærdighed.